

20/11/52 (28/9/1933)

Ondartede optøier igår aftes.

Statsråd Quisling og en politibetjent slått i gaten av den rasende pøbel. — Politiet utførte et ypperlig arbeide.

102408

X) siste til demonstrasjonene mot mordene på Benben & Polanen fe 25/9

Statsråd Quislings foredrag i Turnhallen igår aftes dannet innledningen til endel ondartede optøier senere på aftenen. Vi skal imidlertid først gi en liten omtale av møtet i Turnhallen. Denne var så overfylt som den overhode kunde bli, — sideveggen var til og med slått ut. På galleriet lå aggressive tilhengere av «Rød Front» veltet utover rekkene og ventet på torn for å kaste ut sine åndrike bemerkninger.

De kommunistiske elementer var selvfølgelig sterkt ransosentert og det var allerede ved møtets begynnelse klart at dette ikke vilde forløpe uten bølg.

Quisling blev introdusert av hr. Reinvoll, som i begeistrede ordelag omtalte statsråden som den nye mann i norsk politikk, føreren som vi hittil hadde manglet, — og så begynte brølene!

Bedre blev det ikke da statsråd Quisling besteg talerstolen, — der blev en hujing og skrikning, som overvant de sterke håndklapp, som taleren også blev mottatt med. Men efterhånden blev brølperne trette og Quisling kunde begynne.

Foredragsholderen virket utvortes høit rolig, men bar tydelig preg av stor tretthet. Hans foredrag var preget av det samme, — det var en skuffelse, forsåvidt som vi hadde ventet å høre noe nytt fra den mann, som har påtatt sig ansvaret for å splitte de borgerliges stemmer ved det forestående valg. Vi hadde ventet han hadde kanskje noe nytt, noe større, noe bedre å legge frem. Noe som kunde fenge, ildne —

Men hr. Quisling er ingen folketaler. Han kan heller ikke bli noen høvding for vår ungdom. Ti den som skal tenne må selv ha ild. Og det var ilden, som hr. Quisling manglet. Men disse anførsler forhindrer ikke, at det var et rolig og sympatisk foredrag, som sikkert de fleste tilstedeværende borgerlige velgere gjerne underskrev.

Det var om redselstilstandene i Russland, om fagforeningsty-

ranniet og midler til arbeidsløshetens bekjempelse. Og vi var alle så skjont enig. Det var bare den ting vi ikke forstod: at det skulde være nødvendig å stille ngen ny liste av den grunn. Om selve Nasjonal Samling hørte vi så å si intet, så ungdommen som var møtt særlig mannsterkt frem, blev sterkt skuffet.

Under hele sitt foredrag blev hr. Quisling avbrutt av rå brøl og de vanlige galleribemerkninger, som henrykket de røde brødre. Forøvrig fikk foredragsholderen tatt helt tilende og det gikk forsåvidt bedre enn ventet.

Der var utmerket norrøn musikk, som skapte god stemning blandt den nasjonalsinnede del av forsamlingen. Da denne tilslutt satt i med fedrelandssangen steg denne høit og sterkt mot hallens hvelv og overdoivet fullstendig «Internasjonalen». Fedrelandssangen seirer overalt.

Pøbelen går løs på Quisling.

Utenfor Turnhallen stod publikum i tette masser, — for en stor del det samme publikum, som rått og hjerteløst gav morderne en avskjedsserenade med brøl og vilde rop. Det samme publikum, som hvor 4 eller 5 ere forsamlet finner det som sin plikt å brøle op ifølge masseinstinktet.

Dersom masse trodde at statsråd Quisling var feig, tok den imidlertid feil. Han tok ingen bil for å undra sig pøbelens aggressive holdning. Han gikk ut ad vanlig vei for å spasere til Handelens Hus, hvor en enkelt tilstedning var arrangert for ham.

Men nu begynte spektaklene for alvor. Da man så den enkelte mann, ledsaget av en politibetjent, som brøt vei, steg hopens mot. Skritt for skritt kjempet de to sig vei gjennom masserne til «Internasjonalen»s toner, sunget av hese stemmer

og til mengdens hese brøl. — I Dronningens gate blev

Quisling og politibetjenten slått til jorden.

De kom sig atter op og under store vanskeligheter lyktes det dem å komme frem til baker Birkrens hus (huset ved side av Handelens Hus). Statsråd Quisling blev av politibetjenten anmodet om å gå inn her, mens han selv tok oppstilling forau porten og holdt den opprørte mengde fra sig. Den kjekke politibetjent var Harald Faret, hvis navn her skal nevnes med særlig honnør. Ikke alene holdt han pøbelen på avstand, men under bataljen klarte han til og med å arrestere en av de verste urostiftere. Mens man prøvet å fravriste betjenten hans fange, blev der ringt efter forsterkning og straks efter kom politibilen. Fangen blev kjørt bort og gaten noenlunde ryddet. Imidlertid blev selv denne politistyrke for knapp og tilslutt rykket politifullmektigen ut med 8 mann i stabspolitiform, med stålhelmer, kampkøller og revolvere ut. Gaten blev hurtig ryddet og kvartalet sperret.

Politifullmektigen ryddet egenhendig den ene gate, og det var et syn som appellerte til ens humoristiske sans, å se hvorledes mengden skrekkslagent flyktet vill. Så sang de «Internasjonalen» og motet krep i dem igjen. Og de smatt frem av krokene. Men køllene jog dem atter tilbake. Sang og kalle-slag vekslet med rå brøl, hujing og piping.

Man er fristet til å tro at arbeiderpartiets ledelse her i byen bifalt optøiene, idet dets unge talsmenn holdt brandrede taler fra banktrappen.

De ondartede optøier hadde hitkalt en masse skuelystne. Vi tør anta at der igår aftes i centrum befant sig mellem 6-7000 mennesker. Nesten hele den samlede politistyrke, 26 mann, var i virksomhet og ydet et fortrinlig arbeid.

Spektaklene holdt sig i flere timer utover kvelden, men gav sig etterhvert som nattelufte kjølnet demonstrantenes hete gemytter.